

[Elna Munch.]

fræmsætte et Forslag til en ny Ordning. Det er en saadan Selvfølge, at jeg egentlig ikke synes, det behøvede at staa i Loven, men Skade kan det jo ikke gøre, at denne Selvfølgelighed er kommet med.

Jeg kan udtrykke min Tilfredshed med, at man fra alle Sider er mødtes om at løse denne vanskelige Opgave. En Nyordning maatte der i alle Tilfælde til, og absolut paakrævet i dette Øjeblik er den blevet ved Opførelsen af det nye Teaterhus. At dette er blevet saa lidet godt, som det er, bærer en tidligere Regering Ansvar for. Nu er imidlertid Rammene der, og de maa udfyldes. Det maa man gøre saa godt som muligt, alle Kræfter maa nu samles om at faa det bedst mulige ud af dette overmaade uheldige Projekt. Vi er alle i samme Baad, vi har alle samme Interesse. Rigsdagen, Kunstnerne, Teatret, Forfatterne — alle har en Interesse i at faa dette til at glide saa godt som muligt, i at faa Skibet saa uskadt som muligt i Havn.

Der er kommet stærke Rygter frem i den sidste Tid om, at man allerede nu skulde have indset, at den nye Bygning er for lille saavel for Teatret som for Radiofonien, og at man skulde paatænke at erhverve Ejendommen Nr. 3 i Tordenskjoldsgade til Brug for Radiofonien og til en vis Udvidelse af Teaterbygningen. Jeg vægrer mig ved at tro, at dette Rygte er sandt, det vilde være saa haarrejsende urimeligt, hvis det var Tilfældet. Man maa jo erindre, at den Gang et Udvalg, forinden man var saavidt, som man nu er med Teaterbygningen, arbejdede paa at forbedre Planen, manglede man en ringe Sum i at faa en virkelig ideel Løsning baade for Radiofonien og for Teatret. Denne ringe Sum kunde være skaffet ad privat Vej, saaledes at det ikke havde kostet Staten en Øre, hvis den daværende Trafikminister havde villet forhandle med Udvalget og ikke havde afvist enhver Forhandling. Samtidig erklærede man baade fra Radiofoniens og fra Teatrets Side, at der var fuldkommen god Plads baade til Radiofonien og til Teatret, endogsaa Udenomsplads for Teatret. Den Sum, som Udvalget manglede den Gang, svarede netop til den Sum, som det vil koste at erhverve Bygningen Nr. 3. Jeg vil derfor absolut vægre mig ved at tro, at man i en overskuelig Aarrække kan tænke paa at erhverve denne Bygning til Udvidelse for Radiofonien, jeg vilde anse det for at være en topmaalt Urimelighed. Jeg haaber altsaa, at dette Rygte kan slaas ned. Jeg tror, det var sundt, om man kunde faa en bestemt Erklæring

om, at det ikke passer, for det vilde være en ganske urimelig Ødslen med Radiofoniens Penge.

Der er en ganske enkelt Bemærkning, jeg gerne vil tilføje. Forfatterne har været hos Udvalget og beklaget sig over, at det kongelige Teater i 10 Aar har Ret til at opføre deres Stykker, saaledes at de ikke kan opføres noget andet Sted. Den højtærede Minister har fuldkommen rigtigt svaret, at ifølge gældende Teaterlov kan dette ikke rettes, medmindre en anden Lov end den, der nu er til Behandling, bliver forandret. Jeg vil imidlertid henstille, at man tog under Overvejelse, om det dog ikke var ret og billigt overfor Forfatterne, at det kongelige Teater fik en noget kortere Tid at raade over med Hensyn til at benytte disse Stykker. Det er sikkert ikke helt rimeligt, at et Stykke ligger paa det kongelige Teater i 10 Aar uden at blive opført, samtidig med at Forfatteren ikke kan faa det opført andetsteds. Jeg henstiller derfor, at man ved given Lejlighed tager dette Problem, som altsaa i og for sig ikke vedrører denne Lov, under Overvejelse.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale de foreslaaede Ændringer til Gennemførelse og Lovforslaget til hurtig Fremme.

Formanden: Da det er anden Behandling af Lovforslaget, der her finder Sted, vil jeg meget henstille til ærede Talere ikke at drage Spørgsmaal ind, som ikke vedrører denne Sag.

Axel Dam: Ved Ændringsforslagets § 18 har Forslaget mistet det relativt tiltalende, der for os kunde være i det. Jeg vil dog ikke betegne Forslaget med det Udtryk, som „Ærbødigt“ anvender i en Hymne i „Nationaltidende“ — han kalder det for „Bras“. „Bras“ er vist ikke noget parlamentarisk Udtryk, men der er ogsaa et andet Udtryk, som er mere rammende, og det har den Egenskab at være parlamentarisk tilladeligt, nemlig Udtrykket „Miskmask“. Forslaget er et Miskmask af privat Administration og offentlig Forsorg. Den i § 8 omtalte Velfærdskomite eller Kontrollkomité minder jo ikke lidt om de offentlige Vægeraad for vanartede Børn, og det kongelige Teater har da ogsaa hidtil teet sig som et vanartet og meget kostbart Barn, der nok kunde trænge til Opdragelse, i hvert Tilfælde i Retning af bedre Økonomi, men vi tror ikke, at Staten eller Politikerne er de rette Opdragere for vanartede Teatre, og vi mener, at det ganske ligger udenfor Statens Opgaver. Hvis det var Statens Op-